

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 5, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:160](#) 03-02-2026

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:161](#) 03-02-2026

Kunnen de klachten over de vordering van de benadeelde partij en 's hofs oordeel dat in de strafzaak kan worden volstaan met de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden, worden aangemerkt als cassatiemiddel?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:113](#) 03-02-2026

Kon het hof de effectuering van onttrekking aan het verkeer van gegevensdragers afhankelijk stellen van de voorwaarde dat aan de verdachte bestanden worden verstrekt die zich op die gegevensdragers bevinden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:147](#) 03-02-2026

Heeft het hof zijn beslissing voldoende gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:151](#) 03-02-2026

Is de toewijzing van de vordering toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:155](#) 03-02-2026

Kunnen de verklaringen voor bewijs worden gebruikt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:156](#) 03-02-2026

Kon het hof (enkelvoudige kamer) de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep op de grond dat de volmacht van de advocaat aan de griffiemedewerker van de rechtbank niet voldoet aan de eisen van artikel 450 lid 3 Sv, nu daarin niet is vermeld dat verdachte instemt met het door griffiemedewerker dadelijk in ontvangst nemen van oproeping voor terechtzitting in hoger beroep?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:167](#) 03-02-2026

Kon het hof oordelen dat niet moment waarop betrokkene ervan op de hoogte is geraakt dat tegen hem strafrechtelijk financieel onderzoek als bedoeld in artikel 126 Sv is ingesteld, maar moment waarop de officier van justitie het voornemen kenbaar heeft gemaakt de ontnemingsvordering aanhangig te zullen maken, heeft te gelden als beginpunt van de redelijke termijn?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:168](#) 03-02-2026

Bewijsklacht.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:171 03-02-2026

Kon de rechtbank aan de officier van justitie de opdracht geven toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan het procesdossier 'ten behoeve van inhoudelijke behandeling van strafzaak', nu de wet niet voorziet in het geven van zo'n opdracht door de beklagrechter?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:172 03-02-2026

Kon de rechtbank aan de officier van justitie de opdracht geven de toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan procesdossier 'ten behoeve van inhoudelijke behandeling van strafzaak', nu de wet niet voorziet in het geven van zo'n opdracht door de beklagrechter?

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank aan de officier van justitie de opdracht geven de toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan procesdossier ‘ten behoeve van inhoudelijke behandeling van strafzaak’, nu de wet niet voorziet in het geven van zo’n opdracht door de beklagrechter?

Kon de rechtbank aan de officier van justitie de opdracht geven de toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan procesdossier ‘ten behoeve van inhoudelijke behandeling van strafzaak’, nu de wet niet voorziet in het geven van zo’n opdracht door de beklagrechter?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank ten onrechte in haar beschikking op het door de klagster ingediende klaagschrift aan de officier van justitie de opdracht heeft gegeven toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan het procesdossier ‘ten behoeve van de inhoudelijke behandeling van de strafzaak’. Het voert daartoe aan dat de wet niet voorziet in het geven van zo’n opdracht door de rechter in de beklagprocedure.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. De redenen daarvoor staan vermeld in de beschikking die de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 25/01484 Bv, ECLI:NL:HR:2026:171, die betrekking heeft op een gelijkkluidend beklag.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank, maar uitsluitend wat betreft de beslissing het openbaar ministerie opdracht te geven toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan het procesdossier;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:172

Zaaknummer: 25/01442

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Wetsartikelen: art. 98 lid 4 Sv en art. 552a Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat de mishandeling door de verdachte 'een kaakfractuur ten gevolge heeft gehad', niet uit de gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het tweede en het derde cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:168

Zaaknummer: 24/02196

Rechters: M. Kuijer, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: D. Bektesevic

Wetsartikelen: art. 300 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank aan de officier van justitie de opdracht geven toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan het procesdossier ‘ten behoeve van inhoudelijke behandeling van strafzaak’, nu de wet niet voorziet in het geven van zo’n opdracht door de beklagrechter?

Kon de rechtbank aan de officier van justitie de opdracht geven toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan het procesdossier ‘ten behoeve van inhoudelijke behandeling van strafzaak’, nu de wet niet voorziet in het geven van zo’n opdracht door de beklagrechter?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank ten onrechte in haar beschikking op het door de klagster ingediende klaagschrift aan de officier van justitie de opdracht heeft gegeven toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan het procesdossier ‘ten behoeve van de inhoudelijke behandeling van de strafzaak’. Het voert daartoe aan dat de wet niet voorziet in het geven van zo’n opdracht door de rechter in de beklagprocedure.

De rechtbank heeft het klaagschrift dat strekt tot vernietiging van gegevens ongegrond verklaard en heeft daarbij ‘ten behoeve van de inhoudelijke behandeling van de strafzaak’ aan de officier van justitie de opdracht gegeven toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan het procesdossier. Daarmee heeft de rechtbank miskend dat de wet er niet in voorziet dat de beklagrechter het openbaar ministerie zo’n opdracht geeft. Dat de beklagrechter, zoals is overwogen, op grond van artikel 23 lid 1 Sv het openbaar ministerie het bevel kan geven om verslag te doen van de manier waarop de betreffende vernietiging heeft plaatsgevonden doet daaraan niet af, omdat die bevoegdheid ziet op bevelen met het oog op het onderzoek dat aan de beslissing van de beklagrechter vooraf gaat.

Dit alles neemt niet weg dat het, ten behoeve van de voortgang van de zaak, van belang is dat informatie die verband houdt met de manier van vernietiging van geheimhoudersgegevens (of

andersoortige gegevens), tijdig door het openbaar ministerie aan het dossier wordt toegevoegd. Artikel 23 lid 1 Sv voorziet echter, zoals hiervoor overwogen, niet in de mogelijkheid dat de beklagrechter op voorhand daartoe een opdracht aan het openbaar ministerie geeft.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank, maar uitsluitend wat betreft de beslissing het openbaar ministerie opdracht te geven toekomstige logbestanden (tijdig) toe te voegen aan het procesdossier;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:171

Zaaknummer: 25/01484

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Wetsartikelen: art. 98 lid 4 Sv en art. 552a Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat niet moment waarop betrokkene ervan op de hoogte is geraakt dat tegen hem strafrechtelijk financieel onderzoek als bedoeld in artikel 126 Sv is ingesteld, maar moment waarop de officier van justitie het voornemen kenbaar heeft gemaakt de ontnemingsvordering aanhangig te zullen maken, heeft te gelden als beginpunt van de redelijke termijn?

Kon het hof oordelen dat niet moment waarop betrokkene ervan op de hoogte is geraakt dat tegen hem strafrechtelijk financieel onderzoek als bedoeld in artikel 126 Sv is ingesteld, maar moment waarop de officier van justitie het voornemen kenbaar heeft gemaakt de ontnemingsvordering aanhangig te zullen maken, heeft te gelden als beginpunt van de redelijke termijn?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat het moment waarop de officier van justitie het voornemen kenbaar heeft gemaakt een ontnemingsvordering aanhangig te zullen maken, geldt als beginpunt van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het hof heeft het moment waarop in deze zaak de officier van justitie het voornemen kenbaar heeft gemaakt een ontnemingsvordering aanhangig te zullen maken als bedoeld in artikel 311 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering, als aanvangsmoment genomen bij zijn oordeel over de op zijn redelijkheid te beoordelen termijn in eerste aanleg. Dat oordeel getuigt, gelet op wat is vooropgesteld, niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het is – mede in aanmerking genomen dat door de verdediging niet is onderbouwd dat de betrokkene al bij de aanvang van dit strafrechtelijk financieel onderzoek ervan op de hoogte was geraakt dat tegen hem zo'n

onderzoek werd ingesteld – ook toereikend gemotiveerd. Daaraan doet niet af dat de rechtbank van een ander aanvangsmoment is uitgegaan.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:167

Zaaknummer: 24/00807

Rechters: M. Kuijer, M.J. Borgers en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 36e lid 3 Sr, art. 311 lid 1 Sv en art. 126 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof de effectuering van onttrekking aan het verkeer van gegevensdragers afhankelijk stellen van de voorwaarde dat aan de verdachte bestanden worden verstrekt die zich op die gegevensdragers bevinden?

Kon het hof de effectuering van onttrekking aan het verkeer van gegevensdragers afhankelijk stellen van de voorwaarde dat aan de verdachte bestanden worden verstrekt die zich op die gegevensdragers bevinden?

Beoordeling van het cassatiemiddel dat namens de verdachte is voorgesteld

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel dat namens het openbaar ministerie is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof de effectuering van de onttrekking aan het verkeer van gegevensdragers afhankelijk heeft gesteld van een voorwaarde, die inhoudt dat aan de verdachte bestanden worden verstrekt die zich bevinden op onder de verdachte inbeslaggenomen gegevensdragers.

Het hof heeft de verdachte veroordeeld voor onder meer, kort gezegd, het maken van een gewoonte van het vervaardigen, het bezit en het verspreiden van 'kinderporno' en voor ontucht met zijn destijds minderjarige nichtje [slachtoffer]. Het hof heeft de onttrekking aan het verkeer opgelegd van gegevensdragers die onder de verdachte zijn inbeslaggenomen.

De Hoge Raad is in zijn uitspraak van 2 december 2025, ECLI:NL:HR:2025:1716 ingegaan op de mogelijkheid voor de rechter die de onttrekking aan het verkeer van een gegevensdrager oplegt om, na een daartoe strekkend verzoek, te gelasten dat aan de verdachte (een kopie van) één of meer bestanden die zich op de gegevensdrager bevinden, wordt (of worden) verstrekt. Daarover heeft de Hoge Raad overwogen:

‘3.5.1 Op grond van artikel 36b tot en met 36d Sr kan onder de in die bepalingen genoemde omstandigheden de onttrekking aan het verkeer van een inbeslaggenomen voorwerp worden opgelegd als dat voorwerp van zodanige aard is, dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of met het algemeen belang. Hieruit volgt dat het moet gaan om een voorwerp waarvan de aard relevant is in die zin dat het ongecontroleerde bezit, al dan niet in samenhang met het redelijkerwijs te verwachten gebruik daarvan, juist in verband met die aard, in strijd is met de wet of het algemeen belang (vgl. HR 8 maart 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR7626).

Als een inbeslaggenomen gegevensdrager één of meer bestanden bevat waarop (bijvoorbeeld) “kinderporno” of “dierenporno” is afgebeeld, kan dat leiden tot de onttrekking aan het verkeer van die gegevensdrager op de grond dat het ongecontroleerde bezit van de gegevensdrager als zodanig in strijd is met de wet en het algemeen belang. Hierbij is van belang dat de Hoge Raad in zijn arrest van 4 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2244 heeft geoordeeld dat geen steun vindt in het recht de opvatting dat de afzonderlijke bestanden/gegevens op een gegevensdrager evenzoveel voorwerpen zijn waarop het beslag rust en zijn te beschouwen als afzonderlijke voorwerpen als bedoeld in artikel 36b Sr.

Als de rechter de onttrekking aan het verkeer van een inbeslaggenomen voorwerp oplegt, kan hij de effectuering van deze maatregel niet afhankelijk stellen van een voorwaarde (vgl. HR 6 december 2005, ECLI:NL:HR:2005:AU3309). Dat neemt niet weg dat de rechter op grond van artikel 33c lid 2 in samenhang met artikel 36b lid 2 Sr een geldelijke tegemoetkoming kan toekennen als dat nodig is om te voorkomen dat degene aan wie de onttrokken voorwerpen toebehoren, door die onttrekking onevenredig zou worden getroffen (vgl. HR 10 juli 2018, ECLI:NL:HR:2018:1156).

Verder verzet het wettelijk stelsel zich er niet tegen dat de rechter die de onttrekking aan het verkeer oplegt, na een daartoe strekkend verzoek van de verdediging gelast dat aan de verdachte (een kopie van) één of meer bestanden die zich op de gegevensdrager bevinden, wordt (of worden) verstrekt. De vraag wanneer de rechter die verstrekking moet gelasten, laat zich niet in algemene zin beantwoorden. Mede in het licht van de rechtspraak van het Europees hof voor de rechten van de mens zoals deze is weergegeven in de [in die zaak onder nummer ECLI:NL:PHR:2025:700 gepubliceerde] conclusie van de advocaat-generaal en

waarin onder meer tot uitdrukking komt dat een “fair balance” moet bestaan tussen het algemeen belang enerzijds en de bescherming van individuele rechten anderzijds, is die beantwoording afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval. Het gaat er daarbij in de kern om of het belang van de verdachte bij het verkrijgen van de beschikking over (een kopie van) één of meer bestanden zo zwaarwegend is dat nadere inspanningen van politie en justitie mogen worden verlangd om het verstrekken daarvan te realiseren.

De Hoge Raad wijst in dit verband op onder meer de volgende omstandigheden die de rechter in zijn afweging kan betrekken:

- het aantal, de aard en de inhoud van de bestanden waarop het verzoek betrekking heeft, en daarmee samenhangend het belang dat de verdachte – mede gelet op de door artikel 8 EVRM en artikel 1 Eerste Protocol EVRM gewaarborgde rechten – heeft bij de verstrekking daarvan;
- de (vindbaarheid van de) locatie(s) van deze bestanden op de gegevensdrager, het tijdsbeslag dat zal zijn gemoeid met het onderzoek naar de betreffende bestanden en de vraag of de bestanden door de verdachte ook op een andere manier dan vanaf de gegevensdrager kunnen of konden worden verkregen;
- de vraag of verstrekking – zonder dat het risico ontstaat dat daarbij (ongemerkt) ook gegevens zouden kunnen worden verstrekt die tot de onttrekking van de gegevensdrager aanleiding geven – mogelijk is met redelijke inspanningen van de daarbij betrokken functionarissen;
- de vraag of belangen van derden zich verzetten tegen de verstrekking;
- de mate waarin de verdachte er zelf voor verantwoordelijk is dat zich op de gegevensdrager, naast de bestanden die aanleiding geven tot de onttrekking aan het verkeer, ook andere, kennelijk voor hem van belang zijnde bestanden bevinden.

Dit alles brengt mee dat een verzoek tot verstrekking van één of meer bestanden die zich op een – mogelijk voor onttrekking aan het verkeer in aanmerking komende – gegevensdrager bevinden, met inachtneming van het voorgaande zo tijdig, concreet en onderbouwd moet zijn, dat dit het openbaar ministerie in staat stelt voorafgaand aan of op de terechtzitting een standpunt in te nemen en de rechter in de gelegenheid stelt daarover een beslissing te nemen op basis van alle relevante omstandigheden. De rechter kan zich zo nodig tevoren laten voorlichten over de mogelijkheden aan het verzoek te voldoen en over de daartoe benodigde inspanningen, zodat de afdoening van de strafzaak hierdoor geen onnodige vertraging oploopt.’

Het hof heeft bepaald dat de onttrekking aan het verkeer van de onder 3.2.3 genoemde gegevensdragers niet eerder geëffectueerd wordt dan nadat op deze gegevensdragers aanwezig niet-strafbaar materiaal aan de verdachte is teruggegeven door dit materiaal te kopiëren naar een door de verdachte aan te leveren nieuwe gegevensdrager. Daarmee heeft het hof de effectuering van de onttrekking aan het verkeer afhankelijk gesteld van een voorwaarde. Gelet op wat onder 3.3 is weergegeven, klaagt het cassatiemiddel hierover terecht.

Dit brengt mee dat de uitspraak van het hof moet worden vernietigd wat betreft de beslissingen over de onder 3.2.3 genoemde inbeslaggenomen voorwerpen.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel dat namens het openbaar ministerie is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt over de beoordeling door het hof van het verzoek van de verdachte tot verstrekking van een kopie van bestanden die zich bevinden op de onder 3.2.3 genoemde inbeslaggenomen gegevensdragers.

Gelet op het slagen van het eerste cassatiemiddel en de hieruit volgende beslissing over deze gegevensdragers, is bespreking van deze klacht niet nodig, nu die beslissing meebrengt dat het hof het op deze gegevensdragers betrekking hebbende verzoek opnieuw moet beoordelen met inachtneming van wat in rechtsoverweging 3.5.4 tot en met 3.5.6 van de onder 3.3 weergegeven uitspraak is overwogen.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 36 maanden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over de onder 3.2.3 genoemde inbeslaggenomen voorwerpen en de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert de gevangenisstraf in die zin dat deze 35 maanden beloopt;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak wat betreft die

inbeslaggenomen voorwerpen opnieuw wordt berecht en afgedaan;

- verwerpt de beroepen voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:113

Zaaknummer: 24/02735

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: Lisi, W.B. W.B. Lisi

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Is de toewijzing van de vordering toereikend gemotiveerd?

Is de toewijzing van de vordering toereikend gemotiveerd?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij [A] B.V. en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing over de vordering van de benadeelde partij [A] B.V. en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:151

Zaaknummer: 24/00583

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: art. 311 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Kunnen de klachten over de vordering van de benadeelde partij en 's hofs oordeel dat in de strafzaak kan worden volstaan met de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden, worden aangemerkt als cassatiemiddel?

Kunnen de klachten over de vordering van de benadeelde partij en 's hofs oordeel dat in de strafzaak kan worden volstaan met de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden, worden aangemerkt als cassatiemiddel?

Beoordeling van de cassatiemiddelen die namens de verdachte zijn voorgesteld

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van de schriftuur die namens de benadeelde partij is ingediend

Als cassatierechter onderzoekt de Hoge Raad alleen cassatiemiddelen (klachten) als in de wet bedoeld. Dat geldt ook voor cassatiemiddelen als bedoeld in artikel 437 lid 3 van het Wetboek van Strafvordering. Als zo'n cassatiemiddel kan alleen gelden een stellige en duidelijke klacht over een rechtspunt betreffende haar vordering. De schriftuur voldoet niet aan dit vereiste, zodat deze onbesproken moet blijven.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:161

Zaaknummer: 24/02095

Rechters: A.L.J. van Strien, T. Kooijmans en M.J. Borgers

Advocaten: M.J. van Berlo en R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: art. 437 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof (enkelvoudige kamer) de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep op de grond dat de volmacht van de advocaat aan de griffiemedewerker van de rechtbank niet voldoet aan de eisen van artikel 450 lid 3 Sv, nu daarin niet is vermeld dat verdachte instemt met het door griffiemedewerker dadelijk in ontvangst nemen van oproeping voor terechtzitting in hoger beroep?

Kon het hof (enkelvoudige kamer) de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep op de grond dat de volmacht van de advocaat aan de griffiemedewerker van de rechtbank niet voldoet aan de eisen van artikel 450 lid 3 Sv, nu daarin niet is vermeld dat verdachte instemt met het door griffiemedewerker dadelijk in ontvangst nemen van oproeping voor terechtzitting in hoger beroep?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel keert zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring door het hof van het door de verdachte ingestelde hoger beroep.

De politierechter heeft de verdachte bij vonnis van 26 januari 2022 voor belediging van een treinconducteur bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien dagen.

In deze zaak is het onderzoek op de terechtzitting op 17 januari 2023 aangevangen. Op die terechtzitting heeft het hof blijkens het daarvan opgemaakte proces-verbaal niet de ontvankelijkheid van het hoger beroep beoordeeld. Het hof heeft op de nadere terechtzitting van 30 juni 2023, vanwege een wijziging in de samenstelling, het onderzoek opnieuw aangevangen. Voor deze terechtzitting, waarop niet de verdachte of een gemachtigd raadsman is verschenen, was de oproeping aan de verdachte in persoon uitgereikt. Het hof heeft op deze zitting het hoger beroep van de verdachte niet-ontvankelijk verklaard. Daartoe heeft het hof

overwogen dat de schriftelijke volmacht die is opgenomen in het onder 2.2.2 weergegeven e-mailbericht van de [advocaat], niet voldoet aan de in artikel 450 lid 3 Sv gestelde eisen, omdat hierin niet is vermeld dat de verdachte instemt met het door de griffiemedewerker dadelijk in ontvangst nemen van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep.

Hoewel in zo'n geval, zoals volgt uit wat onder 2.3.3 is vooropgesteld, in de regel geldt dat het beroep niet-ontvankelijk wordt verklaard, bestaat daarvoor in dit geval, waarin de oproeping van de verdachte voor de nadere terechtzitting in hoger beroep in persoon aan de verdachte is uitgereikt, onvoldoende grond. Het belang dat met de hiervoor genoemde eis is gediend, is hier vanwege die manier van uitreiken immers niet geschaad. Het oordeel van het hof dat het ontbreken van de genoemde instemming moet leiden tot niet-ontvankelijkverklaring van het hoger beroep, getuigt daarom van een onjuiste rechtsopvatting.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:156

Zaaknummer: 23/02689

Rechters: C. Caminada, M.J. Borger en R. Kuiper

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: art. 450 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

De Hoge Raad kan het cassatieberoep van de verdachte niet in behandeling nemen. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:160

Zaaknummer: ECLI:NL:HR:2026:160

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 432 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof zijn beslissing voldoende gemotiveerd?

Heeft het hof zijn beslissing voldoende gemotiveerd?

Het cassatiemiddel klaagt over de (motivering van de) door het hof opgelegde schadevergoedingsmaatregel ter zake van het onder 1 en 2 primair bewezenverklaarde.

Uit de bewoordingen alsmede de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 36f Sr volgt dat de in die bepaling bedoelde maatregel een strafrechtelijke sanctie is die los van de beslissing in de voegingsprocedure kan worden opgelegd. De schadevergoedingsmaatregel kan door de rechter ook worden opgelegd indien het slachtoffer geen schadevergoeding heeft gevorderd of niet in zijn vordering kan worden ontvangen. Hieruit volgt ook dat de rechter niet is gehouden het bedrag van de betalingsverplichting als bedoeld in artikel 36f Sr op hetzelfde bedrag te stellen als het bedrag waarvoor hij de daarmee verband houdende vordering van de benadeelde partij heeft toegewezen.

Het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte het slachtoffer gedurende ruim dertien maanden heeft belaagd en zich schuldig heeft gemaakt aan smaadschrift door haar 'op verschillende manieren het leven zuur te maken', te weten door haar veelvuldig (anoniem) te bellen en op social media beledigende teksten en (bewerkte) foto's van het slachtoffer te plaatsen met daarbij berichten als 'Bel mij, ik ben een hoer, ik verkoop kleine meisjes', 'stuk stront' en 'vieze pedofiel', met verwijzing naar het zakelijke Instagram-account van het slachtoffer, en door bij haar woning langs te gaan en poep in het portiek van haar woning achter te laten. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verdachte met het bewezenverklaarde handelen de grens van het toelaatbare ver heeft overschreden en stelselmatig een ernstige inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer, en dat zij moedwillig de 'naam en goede eer' van het slachtoffer en haar bedrijf heeft geschonden. Verder heeft het hof overwogen dat dit soort feiten als buitengewoon beangstigend en bedreigend wordt ervaren, zoals ook blijkt uit de slachtofferverklaring, en dat de impact van het handelen van de verdachte op het slachtoffer en haar gezin zo groot is geweest dat het slachtoffer 'tot op de dag van vandaag' daarvan nog last en angstgevoelens ondervindt en dat zij daarvoor psychische hulp heeft gezocht.

Het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte jegens het slachtoffer naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de schade die door de strafbare feiten is toegebracht, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, gelet op wat onder 2.4 en 2.5.2 is vooropgesteld en in aanmerking genomen dat op grond van artikel 6:106, aanhef en onder b, BW voor vergoeding van immateriële schade onder meer plaats is als, gelet op de aard en de ernst van de normschending en de nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde, sprake is van een aantasting in de persoon op andere wijze of als de benadeelde in zijn eer of goede naam is geschaad. Dat geldt ook voor de door het hof toegewezen vergoeding van kosten voor de door het slachtoffer gezochte psychische hulp.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde taakstraf van 150 uren, subsidiair 75 dagen hechtenis.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis;
- vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat de taakstraf 143 uren beloopt, subsidiair 71 dagen hechtenis;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:147

Zaaknummer: 23/04890

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Damsteegt

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kunnen de verklaringen voor bewijs worden gebruikt?

Kunnen de verklaringen voor bewijs worden gebruikt?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verklaringen van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] voor het bewijs van feit 2 kunnen worden gebruikt. Het voert daartoe aan dat in de betreffende processen-verbaal van politie delen van de verklaringen van deze getuigen zijn 'weggelakt'.

Het oordeel van de Hoge Raad

Uit de onder 2.2 weergegeven vaststellingen van het hof en het onder 2.3 weergegeven procesverloop blijkt dat in deze zaak processen-verbaal zijn opgemaakt van verhoren van onder meer de getuigen [betrokkene 1] en [betrokkene 2], waarna onderdelen van de verklaringen op verzoek van de officier van justitie zijn 'weggelakt' omdat deze onderdelen 'niet relevant' zouden zijn. Het oordeel van het hof dat met het op deze manier weglakken van onderdelen uit processen-verbaal in overeenstemming met de wet en de jurisprudentie is gehandeld, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Uit wat onder 2.5 is overwogen, volgt immers dat de officier van justitie niet zelfstandig de bevoegdheid heeft om een stuk waarin (mede) informatie is opgenomen die redelijkerwijs van belang kan zijn voor de door de rechter op de terechtzitting te nemen beslissingen, zo te bewerken dat een gedeelte van dat stuk onleesbaar wordt. De officier van justitie kan eventueel wel in zo'n stuk door middel van een aantekening of doorhaling aanduiden welk gedeelte van het stuk naar zijn oordeel niet relevant is, mits dat gedeelte leesbaar blijft. Uit de stukken van deze zaak blijkt echter niet dat van die mogelijkheid gebruik is gemaakt.

Het hof heeft, in afwijking van het op de terechtzitting gevoerde verweer, de verklaringen van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] voor het bewijs gebruikt, terwijl in de onderliggende processen-verbaal delen waren weggelakt. In dat verband heeft het hof geoordeeld dat de weggelakte onderdelen van die verklaringen 'niet relevant zijn voor het dossier van verdachte' en dat de niet weggelakte onderdelen 'op zichzelf duidelijk en ondubbelzinnig [zijn],

waardoor niet gebleken is op welke manier deze uit hun verband kunnen zijn getrokken.’ Deze oordelen zijn niet zonder meer begrijpelijk, nu het hof de inhoud van de weggelakte passages zelf niet kan hebben gekend en ook niet blijkt dat het hof over de relevantie van deze passages het oordeel van de rechter-commissaris of de raadsheer-commissaris heeft ingewonnen.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:155

Zaaknummer: 23/02619

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: M.C. van der Want

Wetsartikelen: art. 328 Sv